

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 167237-09 סופרין נ' שירותי בריאות כללית

בפני כב' השופט רמי חיימוביץ

רחל אלישע סופרין
באמצעות עו"ד אהובה טיכו

התובעת

נגד

שירותי בריאות כללית
באמצעות עו"ד איתי קרינסקי

הנתבעת

חקיקה שאוזכרה:

[פקודת הראיות \[נוסח חדש\], תשל"א-1971: סע' 54](#)[תקנות הביטוח הלאומי \(קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה\), תשט"ז-1956: סע' 48\(3\)\(א\)](#)**פסק דין**

התובעת אושפזה לאחר לידתה בבית-חולים מאיר השייך לנתבעת. לאחר הלידה, בעת שהייתה בשירותים של מחלקת היולדות, נפלה ושברה את רגלה. לטענת התובעת נפלה משום שרגלה נתפסה במשטח מונע החלקה שהיה בשירותים. הנתבעת מכחישה עובדה זו וטוענת כי מדובר בנפילה ספונטאנית של התובעת. חילוקי הדעות הם הן בשאלת האחריות והן בשאלת הנזק, שכן מומחה מטעם בית-המשפט העריך את נכותה של התובעת ב-5% והתובעת סבורה כי קופחה.

לאחר שמיעת הראיות מצאתי לקבל את התביעה ולפצות את התובעת בסכום של 67,500 ₪.

עובדות

1. התובעת, ילידת 5/8/80 (כבת 32) עובדת הי-טק במקצועה.
2. ב-3/5/06, 9:27, ילדה את בתה הראשונה בבית-חולים מאיר בכפר סבא, השייך לנתבעת.
3. לאחר הלידה אושפזה, כמקובל, במחלקת היולדות.

4. בשעה 19:00 לערך הלכה לשירותים. לטענתה, בעת שניסתה לקום מהאסלה נתפס הכפכף שנעלה מתחת למשטח מונע החלקה שהונח סמוך לאסלה, ולכן איבדה את שיווי משקלה ונפלה. כתוצאה מהנפילה נגרם שבר בקרסול, התובעת הועברה למחלקה האורטופדית, ובהמשך גובסה לתקופה ממושכת לצורך החלמת השבר.
5. הנתבעת אינה חולקת על העובדה שהתובעת נפלה אולם מכחישה את גרסת התובעת בנוגע לנסיבות הנפילה ומפנה לדוח האחות מיום התאונה בו נרשם כי התובעת "עיקמה את רגלה ונפלה וטענה שאינה מבינה מדוע זה קרה". התובעת חולקת על רישום זה מכל וכל ואף מציינת כי לאחר שחרורה פנתה לבית-החולים וביקשה לשנותו.
6. מומחה רפואי מטעם התובעת (ד"ר פלדברין) העריך את נכותה בשיעור 19%, מומחה רפואי מטעם הנתבעת (ד"ר ביאליק) סבר כי לא נותרה נכות. נוכח הפערים מונה מומחה מטעם בית-המשפט (ד"ר רובינסון) שהעריך את נכותה ב-5%.

טענות הצדדים

7. לטענת התובעת בית-החולים התרשל כשהציב בשירותים, סמוך לאסלה, משטח מונע החלקה המהווה מכשול. התובעת מוסיפה כי לא היו בשירותים מאחזי יד, שלו היו מותקנים היו יכולים לעזור לה לבלום את נפילתה. בסוגיות אלו הסתמכה על חוות דעת בטיחותית של ד"ר אליעזר ביקלס. אשר לנזק – התובעת חולקת על חוות דעתו של ד"ר רובינסון וסבורה כי נכותה הרפואית והתפקודית משמעותית בהרבה וכי נזקיה מסתכמים בסכום של 384,893 ₪.
8. לטענת הנתבעת התובעת לא עמדה בנטל להוכיח את האירוע, וכי גם אם הייתה עומדת בו אין כל רשלנות בהצבת משטח מונע החלקה בשירותים שכן הדבר נועד למנוע סכנת החלקה. הנתבעת מוסיפה כי בניגוד לטענת התובעת היו בשירותים מאחזי יד, וכי התובעת ובעלה ביצעו מניפולציה בתמונות השירותים שצולמו על ידם. על רקע דברים אלה מבקשת הנתבעת לדחות את התביעה. למיצער היא סבורה כי התובעת מפריזה מאוד בנזקיה וכי סך נזקיה מגיע, לכל היותר, ל-27,000 ₪.
9. מטעם התובעת העידו התובעת, בעלה, אימה, ד"ר הארולד וינגרטן, רופא שיקומי שבדק אותה (אך לא הגיש חוות דעת) וד"ר ביקלס, מומחה הבטיחות. מטעם הנתבעת העידה האחות, גבי ילנה פרידמן, ומומחה הבטיחות מר פרינס. כמו כן נחקר, לבקשת התובעת, המומחה מטעם בית-המשפט, ד"ר רובינסון.

ניתוח הראיות בשאלת האחריות

10. **סיבת הנפילה**: לאחר שמיעת העדויות ובחינת מכלול הראיות שוכנעתי כי התובעת עמדה בנטל להוכיח כי נפלה לאחר שנתקלה במשטח מונע החלקה שהיה בחדר השירותים. הוכח כי בשירותים אכן היה משטח מונע החלקה. המשטח צולם וניתן לראות כי מדובר במשטח פלסטיק ריבועי שנהוג לשים אותו בתוך אגן המקלחת, המשטח מוגבה מעט וגרסת התובעת כי הכפכף שנעלה נתפס בו אפשרית מבחינה פיזיקאלית.
11. לטענת התובעת במקרה זה הוצא המשטח מן המקלחת והונח סמוך לשירותים ועל כן, כשקמה, נתפס הכפכף והיא איבדה את שיווי משקלה. עדותה של התובעת בסוגיה זו הייתה עקבית. היא

טענה זאת בתצהירה [סעיף 9] ובחקירתה בבית-המשפט [עמ' 21-22], ועדותה בנושא זה לא נסתרה. עדות התובעת לעניין זה היא עדות יחידה של בעל דין, אולם נמצא לה סיוע בהתאם [לסעיף 54 לפקודת הראיות](#) [נוסח חדש], תשל"א-1971, ובכלל זה הפרטים הבאים: (א) בעלה של התובעת העיד כי הכפף של אשתו היה תקוע מתחת לשטיח [סעיף 7 לתצהיר]; (ב) כבר בזמן אשפוזה טענה התובעת כי נפלה כתוצאה מהתקלות במשטח. הדבר נרשם ב-7/5/06 (יום שחרורה) בגיליון הטיפול האלקטרוני – **"תוספת לדיווח – לדברי היולדת הבוקר, בזמן הנפילה נתקעה רגלה במשטח רשת שנמצא במקלחת למניעת החלקה"**, אך לא קיבל ביטוי במכתב השחרור בו נרשם כי **"החליקה"**; (ג) ב-9/5/06, יומיים לאחר שחרורה, פנתה לבית-החולים והתריעה כי הרישום במכתב השחרור שגוי וכי נפלה לאחר שרגלה נתקלה במשטח ההחלקה. התובעת מציינת במכתב זה כי למרות בקשותיה לא נכללה גרסתה במכתב השחרור; (ד) ב-2/7/06 פנתה לבית-החולים פעם נוספת, אך אעיר כי מנוסח פניה זו עולה שסביר כי נעשתה לאחר קבלת ייעוץ משפטי.

עולה כי גרסת התובעת שנפלה בשל התקלות במשטח ההחלקה נטענה עוד בבית-החולים, סמוך מאוד ללידה ולתאונה. מדובר אמנם בדיווחים ופניות שבאים מפי התובעת ובני משפחתה, אולם מצאתי כי התלונה העקבית, שהועלתה בסמיכות זמנים לתאונה ובזמן אמוצינאלי ורגיש – מיד לאחר לידה ראשונה שלווה באירוע טראומטי למדי, מחזקת את הגרסה ומקנה לה אמינות.

12. למול גרסת התובעת ניצבים רישומי בית-החולים ממועד התאונה שנרשמו בידי האחות גבי ילנה פרידמן. גבי פרידמן העידה כי היא זוכרת את האירוע בקווים כלליים בלבד וכי היא נסמכת על רישומיה מזמן אמת. אלא שלעניין זה קיימים שני רישומים וקיים ביניהם פער. כך, בגיליון הטיפול האלקטרוני נרשם בשעה 20:59 (כשעתיים אחרי התאונה) **"בשעה 19:00 נכנסה לשירותים בהשגחה של בעלה, עיקמה את רגלה ונפלה. נגשתי לשירותים עקב צעקות של כאב. היולדת שוכבת על הרצפה וטוענת ששברה את הרגל"**. ואילו בדו"ח האירוע מאותו יום, שאינו נושא שעה, נרשם **"בשעה 19:00 שמעתי צעקות של יולדת. נגשתי אליה. היא נמצאה שוכבת על הרצפה ובעלה לידה, לדבריה – נכנסה למקלחת וכשרצתה לקום עיקמה את הרגל ונפלה, וטענה שאינה מבינה מדוע זה קרה"**. אעיר כי במכתב השחרור מבית החולים נרשם כי התובעת **"החליקה במחלקת ילודות"**. הרישומים הנוגעים לנוכחות הבעל ולדברי התובעת מופיעים רק בדוח האירוע שנרשם בדעיבד, ואף שניתן למצוא הסברים לפער הפירוט שבין רישום הרפואי שנרשם בזמן אמת לבין דוח האירוע, ההתמקדות בשתי סוגיות אלו דווקא מעוררת תמיהה מסוימת. עוד אוסיף כי התובעת אינה מכחישה כי אמרה את המילים "למה זה קרה לי?" אלא שעל פי עדותה לא דובר בהצהרה עובדתית אלא מדובר בשאלה רטורית או בטרזניה שבין אדם לאלוהיו, וכלשונה: **"אני לא אמרתי - אני לא יודעת למה [זה קרה]. אמרתי – 'למה זה קרה לי?'. ישבתי לצעוק 'למה זה קרה לי באותו יום שאני יולדת? היום השמח בחיי זה הפך ליום הנוראי בחיי. זה למה אני צועקת למה זה קרה לי. למה אני צריכה לסבול סבל כזה ביום שאני יולדת"** [עמ' 40, 16-18]. מדובר בהסבר סביר, שמשתלב עם מציאות החיים, ואין לשלול כי האחות לא הבינה את דברי התובעת לאשורם.

13. סיכום ביניים הוא שלאחר בחינת הראיות מכאן ומכאן, ולאחר שהזהרתי עצמי כי עדות התובעת בנוגע לסיבת הנפילה עדות יחידה של בעל דין, שוכנעתי כי התובעת הוכיחה את טענתה שנפלה בשל התקלות במשטח מונע החלקה שהונח סמוך לשירותים. מדובר בגרסה סבירה, שנטענה בעקביות מיד לאחר האירוע, ולא נסתרה בראיות אחרות. אני מקבל אפוא את גרסת התובעת.

14. **קיומו של מאחז יד**: התובעת טוענת כי הנתבעת התרשלה משום שבמקום לא היה מאחז יד שיכול היה למנוע את נפילתה. טענה זו לא הוכחה, ומהראיות שהוצגו לא ניתן לקבוע אם היה או לא היה בשירותים מאחז יד.

15. התובעת העידה בתחילה כי בשירותים לא היה כלל מאחז יד, אולם בהמשך הסתייגה מטענה מוחלטת זו והבהירה שאינה זוכרת בוודאות אם היה מאחז בחלל השירותים [עמ' 31, 1-5], וכי אולי היה מאחז ליד המקלחת אך לא ליד האסלה [עמ' 32, 1-5]. בעלה של התובעת הודה גם הוא כי בשירותים אכן היה מאחז יד וכי אינו זוכר את מיקומו המדויק. גם הוא סבור שהמאחז היה ליד המקלחת ומרוחק מהאסלה, אך הוא לא מדד את המרחק ושוכנעתי כי אינו יכול לומר בוודאות מה היה מיקום המאחז או צורתו [עמ' 45-46]. התובעת צירפה אמנם תמונות שצילם בעלה סמוך ליום האירוע ובהן לא נראה מאחז יד [מוצגים א'-ג'], ולמולן צירפה תמונות עדכניות שצילם מומחה הבטיחות מטעמה המראות קיומו של מאחז יד בשירותים. אלא שתמונות א'-ג' מביאות תמונה חלקית של חדר השירותים וספירת אריחי הקרמיקה המצולמים מעלה ספק בכך שמיקום מאחז היד שצילם מומחה הבטיחות מצולם בהן [עמ' 28-30 לחקירת התובעת, ומרבית חקירת בעלה]. לשון אחר – זוויית הצילום בה צולמו תמונות א'-ג' אינה מאפשרת לראות אם מאחזי היד היו קיימים. התובעת ובעלה נחקרו ארוכות בנושא זה, לרבות בידי בית-המשפט, ולא סיפקו מענה ראוי לשאלה מדוע צולמו השירותים כפי שצולמו. לאחר חקירתם צילם הבעל תמונות חדשות שהוצגו למומחה הבטיחות מטעם הנתבעת, שנחקר במועד מאוחר יותר. תמונות אלו, צולמו, כביכול, מאותן זוויית צילום שבהן צולמו תמונות א'-ג', ומוכיחות כי ניתן היה לראות את מאחזי היד אם היה קיים. אולם הואיל וצולם התמונות לא נחקר פעם נוספת, ולא ניתן לקבוע בוודאות היכן, כיצד ומתי צולמו התמונות, לא הותרה הגשתן ולא ניתן לייחס להן משקל [עמ' 32, בפרוטוקול מיום 11/7/12].

16. בנסיבות אלו לא הוכח שביום התאונה לא היה מאחז יד בשירותים, ואכן הטענה בנוגע להעדרו נולדה בדיעבד רק לאחר צירוף חוות הדעת הבטיחותית, ודומה כי רק אז, ונוכח האמור בחוות הדעת והתמונות החלו גם התובעים לסבור כי בשירותים לא היה מאחז יד. אלא שכאמור לעיל מומחה הבטיחות מטעם התובעת לא דיקדק בבחינת זוויית הצילום, וסברתו כי במועד התאונה לא היה בשירותים מאחז יד אינה עומדת במבחן הראיות.

17. עוד אוסיף כי הנתבעת עצמה בחרה לשלול את גרסת התובעת אך נמנעה מלהביא ראיות לקיומו של מאחזי היד אף שהיא בעלת המקרקעין. משמעות הדבר היא שקיומו של מאחזי יד לא נשלל ולא הוכח. אעיר כי הואיל ומצאתי כי קיומו של משטח ההחלקה מהווה סיכון, דווקא לנתבעת היה אינטרס להראות שבמקלחת היה מאחזי יד שהתובעת יכלה להיעזר בו.

קיומה של רשלנות

18. הוכח אפוא שבשירותים היה משטח מונע החלקה שהתובעת נתקלה בו ונפלה, ולא הוכח אם במקום היה או לא היה מאחז יד. לטענת התובעת בנסיבות אלו לא הוכחה כל רשלנות שכן גם לגישת התובעת ומומחה הבטיחות מטעמה התאונה נגרמה משילוב בין שני הגורמים, המשטח המסוכן שניתן להיתקל בו וחסרונו של מאחז יד.

19. אינני מקבל טענה זו, ומצאתי שעצם הצבת המשטח מונע ההחלקה כפי שהוצב מהווה רשלנות, גם אם היה במקום מאחז יד. אין צורך להכביר מילים בנוגע לחובת הזהירות המושגית והקונקרטית של התובעת – מפעילת בית-החולים ומחלקת היולדות – כלפי התובעת – שאושפזה לאחר לידה. הנתבעת אכן אינה חולקת על חובת הזהירות המוטלת עליה, אך סבורה שחובה זו לא הופרה שכן היה ראוי היה להציב משטח מונע החלקה בשירותים כדי למנוע החלקות מסוכנות.

יש לברך, כמובן, על עמדת התובעת כי עליה לוודא שרצפת חדרי השירותים בבית-החולים אינה מחליקה. זוהי עמדה ראויה ומבוססת בדין. אלא שמניעת ההחלקה חייבת להיעשות בצורה בטיחותית שאינה יוצרת סיכונים אחרים, ובמקרה הנוכחי היה על התובעת לצפות כי סוג המשטח שהונח בשירותים אינו בטיחותי ועלול לגרום למעידות ולנפילות כפי שקרה לתובעת. טעם הדבר: אין מדובר ב"שטיחון" מונע החלקה הצמוד לרצפה, אלא במשטח פלסטיק ריבועי בעל נפח וגובה שנועד לעמידה באגן המקלחת, וכאשר הוא מוצא ממנו הוא עלול להוות מכשול שנתקלים בו. חשש זה גובר, כמובן, בבית-חולים בכלל, ובמחלקת יולדות בפרט, שכן לפחות חלק מן המטופלים נמצאים במצב גופני חלש שבו כל התקלות או אובדן שיווי משקל עלולים להביא לנפילה ולפגיעה. הסיכון גובר בשל כך שחלק מן המטופלים נועל כפכפים, כפי שנעלה התובעת, העלולים להיתפס במשטח. במקרה הנוכחי התממש סיכון זה. המשטח הוצא מן המקלחת והונח סמוך לאסלה, רגלה של התובעת, שקמה מן האסלה נתפסה בו, והתובעת נפלה. היה על התובעת לצפות כי שינוי מיקום של המשטח מן המקלחת לחלל השירותים יהווה סיכון ולמנוע סיכון זה. האינטרס הציבורי מחייב שאזור בית-החולים יהא בטוח וללא מכשולים, ומניעת הסיכון, כך נדמה, אינה מטילה נטל כבד מדי על התובעת, שכן ניתן להתקין אריחים קבועים מונעי החלקה, שטיח צמוד לרצפה שלא יהווה סיכון, או משטח שהזזתו מתוך המקלחת (לצורך ניקוי) תהא קשה מעט יותר.

20. הנחת משטח ההחלקה מהווה אפוא רשלנות, וספק רב אם קיומו של מאחז יד – שלא הוכח אם היה קיים או לא – היה מונע את התאונה שכן אין מדובר בחולה שחשה סחרחורת או חולשה אלא בחולה שמעדה כתוצאה ממכשול. בכל מקרה, די בכך שהוכח שהמשטח שהונח בשירותים היווה מכשול מסוכן כדי לבסס את רשלנות התובעת.

21. נוכח כל האמור לעיל אני קובע שהנתבעת הפרה את חובת הזהירות המוטלת עליה ולכן אחראית לתאונה.

רשלנות תורמת

22. הנתבעת טוענת לרשלנות תורמת של 100% בשל כך שהתובעת קמה ממיטתה סמוך לאחר הלידה, ללא השגחה ובניגוד להנחיות. טענה זו לא הוכחה וקשה לייחס אשם תורם ליולדת שכן סביר כי מירב משאביה הגופניים והנפשיים לא היו ממוקדים בחיפוש סכנות. עם זאת, לא ניתן

להתעלם מעדותה של התובעת שהעידה כי ראתה את המשטח בעת שנכנסה לשירותים והייתה מודעת לקיומו ולמיקומו [עמ' 20, 5], ומכאן שהייתה יכולה בקלות להימנע מהתקלות במשטח בין בזהירות גדולה יותר ובין בהזתו. בנסיבות אלו מצאתי לייחס לה אשם תורם בשיעור 10%.

הנכות הרפואית והתפקודית

23. כתוצאה מהתאונה נגרם לתובעת שבר בשוק רגל שמאל (טיביה ופיבולה). הוחלט על טיפול שמרני של גיבוס ללא דריכה על הרגל. התובעת נדרשה לטיפול בגבס ארוך ללא דריכה כלל למשך חודשיים ולגבס קצר עם דריכה חלקית למשך כשלושה חודשים נוספים. לאחר טיפול זה התאחתה העצם עם סטייה קלה. לטענת התובעת כיום היא סובלת מקושי בדריכה, כאבי קרסול וברך, "נעילות" של הברך, ומכאבי גב.

24. התובעת הגישה את חוות דעתו של ד"ר פלדברין שהעריך כי נותרה לה נכות רפואית בשיעור 19%, על פי הפירוט הבא: 10% בשל הפגיעה בקרסול, 5% בשל חיבור לקוי של העצם ו-5% בשל נזק לסחוס ולמיניסקוסים בברך שמאל. מומחה מטעם הנתבעת, ד"ר ביאליק, סבר שלא נותרה נכות נוכח הפערים מינה בית-המשפט את ד"ר רובינסון כמומחה מטעמו. בחוות דעתו מ-29/10/10, שנערכה לאחר עיון במסמכים וצילומים ובדיקת התובעת, העריך המומחה כי לתובעת נותרה נכות בשיעור 5% בשל עמדה לקויה של חיבור השבר והגבלה קטנה וחלקית של תנועות הקרסול, לפי הפעלה חלקית של [סעיף 48\(3\)א לתקנות הביטוח הלאומי \(קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה\)](#), תשט"ז-1956. המומחה סבר כי לא נותרו פגיעה בברך או בגב כתוצאה מהתאונה.

25. התובעת חולקת על ממצאיו של המומחה ובאת-כוחה חקרה אותו ממושכות [פרוטוקול מיום 11/7/12], כמו כן מוקד חלק נכבד בסיכומים לחוות דעתו.

26. בחנתי את חוות הדעת, את הראיות ואת העדות ומצאתי שהמומחה נימק את עמדתו ואת ממצאיו באופן מפורט וברור, השיב לשאלות כראוי, וממצאיו אף נתמכים ביתר הראיות שבתיק, בין השאר משום שהתובעת לא הציגה ראיה למגבלות שהיא סובלת מהן או לטיפולים או בדיקות שנזקקה להן בשנים האחרונות, וגם בבדיקותיו של הרופא השיקומי ד"ר ויינגרטן, אותו זימנה לעדות אף שלא נתן חוות דעת, אינן שוללות את ממצאי המומחה ואף תומכות בהן.

27. טענתה הראשונה של התובעת כלפי המומחה היא שהוא עובד בבית-חולים בלינסון השייך גם הוא לנתבעת ועל כן חוות דעתו אינה אובייקטיבית. עובדה זו הייתה ידועה לתובעת עוד לפני חקירת המומחה שמונה בידי בית-המשפט – המומחה פירט את מקום עבודתו בחוות הדעת – ואם סברה שהמומחה מנוע מלתת חוות דעת בתיק עליה לטעון זאת עם מינויו. מכל מקום, התובעת לא ביקשה את פסילת המומחה ומינויו מומחה אחר תחתיו, אלא רק מבקשת כי חוות הדעת תבחן "בחשדנות" נוכח החשש לניגוד עניינים. אעיר כי לטענת המומחה על-פי חוות דעת ההסתדרות הרפואית אין מניעה שייתן חוות דעת מטעם בית-המשפט גם כנגד הנתבעת אולם זו לא הוצגה.

28. לגופם של דברים, מחקירתו של ד"ר רובינסון עלה כי בחן ושקל היטב את כל המסמכים ובדיקות הדימות שהוצגו לו וכי נתן להם משקל בחוות דעתו. ממצאיו דומים בעיקרם לממצאי מומחה התובעת והוא מסכים כי העצם אוחתה עם תזוזה מסוימת וכי אף קיימת מגבלת תנועה. אלא שעל-פי בדיקתו הקלינית ההשפעה על תנועת הקרסול היא קלה ביותר, ויתכן שהיא נובעת מן

הגיבוס הממושך ולא מצורת האיחוי, וכדבריו: "לדעתי חיבור השבר מספק. עוד לדעתי אין מדובר בעמדה לקויה של חיבור שבר כפי שמוגדר תקנות. עם זאת בגלל שישנה תזוזה מסוימת האישה גובסה לזמן רב מאוד ולכן או בגלל הגיבוס הממושך או בגלל התזוזה לאחור ... נוצרה מגבלה מסוימת של תנועה בקרסול. מגבלה זו לדעתי מזכה בנכות מסוימת. בשליש התחתון של השוק ישנה תזוזה בעצם. הגידים מקבלים תזוזה ויש הגבלת תנועה מסוימת. יתכן שזה בגלל הגיבוס או השבר עצמו, ויכול להיות בגלל התזוזה" [עמ' 17, 11-5].

29. המומחה היה ער לתלונות על פגיעה בגב ובקרסול ובחן אותן כדבעי. המומחה הודה שאינו יכול לשלול קטגורית את תלונת התובעת על כאבים, שכן מדובר בתלונה סובייקטיבית, אולם בבדיקותיו לא נמצאו מגבלת תנועה או סימנים המעידים על כאב או על פגיעה בגב [עמ' 18 מ-31 ועמ' 19]. המומחה הוסיף כי התובעת סובלת מפגם מולד בחוליות הגב וכי אין ראיה לשחיקה או חבלה הנובעות מהתאונה [עמ' 18, 15-7]. התלונה על כאבים בברך נבדקה גם היא והמומחה הסביר כי יתכן שהתובעת סבלה מכאבי ברכיים סמוך לתאונה, לאחר הגיבוס הממושך, אולם כיום אין ממצאים שיתמכו בתלונת התובעת על כאבים.

30. ממצאי המומחה מתחזקים מאוד נוכח העובדה שהמסמכים הרפואיים שהציגה התובעת הם מן השנים 2006 (רובם) ו-2007 (מיעוטם) ואין בידה מסמכים רפואיים עדכניים שיעידו על תלונות, בדיקות או הוצאות הקשורות בפגיעותיה הנטענות. סביר כי אם התובעת היתה סובלת מכאבים בגב, בברך או בקרסול היה לכך תיעוד כלשהו ובהעדרו מתחזקות מאוד מסקנות המומחה. התובעת מבקשת להסתמך על שתי בדיקותיו של ד"ר הרולד וינגרדן, רופא פיזיקלי שיקומי שבדק אותה בשנים 2007 ו-2010 (לאחר הגשת התביעה). והיא אף זימנה אותו לעדות למרות שלא נתן חוות דעת. אלא שביקורי התובעת אצל ד"ר וינגרדן היו ביקורים פרטיים שאינם מהווים חלק מן הטיפול השוטף בקופת חולים, ובאותן תקופות בהן פנתה למומחה השיקומי לא פנתה לרופאים המטפלים הרגילים.

יתרה מכך, ממצאי הבדיקות – שיש לראותם בזהירות שכן לא מדובר בחוות דעת – תומכים בחוות דעת המומחה מטעם בית-המשפט. כך, בבדיקה מ-4/7/07 התלוננה התובעת על כאבי קרסול, גב וברכיים, אולם בבדיקותיו לא נמצאו מגבלות תנועה לא בגב, לא בברך ולא בקרסול ולא נמצאה אי-יציבות בברך. נמצאו אמנם מתיחות מסויימת בגב, ירידת כח בברך שמאל ונפיחות בקרסול, אולם כפי שעלה מעדותו של ד"ר רובינסון תופעות אלו סבירות בשל העובדה שהתובעת הייתה מגובסת לתקופה ממושכת. הבדיקה השניה נערכה ב-25/5/10 – כשנה לאחר הגשת התביעה – וגם בה נמצאה מתיחות קלה בגב אך ללא מגבלת תנועה או סימנים אחרים. בברך שמאל נמצאה רגישות קלה באחד המישורים ללא ממצאים במישורים אחרים וללא ירידת כוח. בקרסול נמצאה נפיחות קלה ומגבלת תנועה מסויימת. בשים לב לכך שמדובר בבדיקה פרטית שניתנה לאחר הגשת התביעה, ולממצאים האובייקטיביים שנרשמו בידי ד"ר וינגרדן, מצאתי כי בבדיקותיו אינן שוללות את ממצאי המומחה מטעם בית-המשפט.

31. נוכח כל האמור לעיל אני מאמץ את מסקנות המומחה שמונה מטעם בית-המשפט ומעמיד את נכותה הרפואית והתפקודית של התובעת על 5%, כאשר ההשפעה התפקודית כוללת מגבלה קלה בתנועות הקרסול וכאבים מדי פעם.

נזקי התובעת

32. **הפסדי השתכרות לעבר**: התובעת נפגעה ביום הלידה ותקופת המחלה חפפה את חופשת הלידה בה נעדרה ממילא מעבודתה. התובעת שבה לעבודה לאחר ארבעה חודשים. אין כל ראייה לאבדן השתכרות ולא צורפו גם ראיות בנוגע לשינויים בשכרה מאז התאונה. הואיל ומדובר בראש נזק מיוחד אין מקום לפסוק פיצוי בגין הפסדי ההשתכרות.

33. **אבדן כושר השתכרות**: התובעת עובדת הייטק. הגבלת התנועה בקרסול משפיעה על עבודה באופן שולי, אם בכלל. התובעת הציגה תלושי שכר לשנת התאונה (2006) ונמנעה מלהציג תלושי שכר עדכניים. חזקה כי אלו היו מצביעים על שיפור בשכרה במהלך השנים. לא הובאו גם ראיות לפגיעה בכושר עבודתה. עם זאת, קיימת מגבלה מסויימת וכפי שהוכח טענותיה לכאבים באזור הקרסול סבירות. סביר אפוא כי תדרש להעדר מעבודתה מדי פעם לצורך טיפולים. בנסיבות אלו נפסק בגין הפסדי השתכרות עתידיים סכום גלובאלי של **25,000 ₪**.

34. **הוצאות רפואיות לעבר ולעתיד**: התובעת נזקקה לפזיוטרפיה, לביקורי רופאים, לתרופות, ליעוץ רופאים מומחים ולאביזרים מיד שרה. בהתחשב בחשבונות שצורפו מוערכות הוצאותיה בעבר בסכום של 5,000 ₪. מובהר כי לא שוקל הביקור הנוסף אצל ד"ר וינגרדן שבוצע לאחר הגשת התביעה. סכום דומה נפסק לתקופת העתיד, שכן התובעת תזדקק לביצוע התעמלות, למשככי כאבים ועוד. סה"כ הוצאות רפואיות **10,000 ₪**.

35. **עזרת הזולת**: התובעת נפגעה מיד לאחר לידה, וסביר שהתקשתה מאוד לתפקד ולטפל בתינוק כשהיא מגובסת. בנסיבות אלו נזקקה לעזרה מיוחדת מבני משפחתה, בעיקר מאימה, והיא זכאית לפיצוי בגין עזרה זו. נוכח תקופת הגיבוס והנסיבות שבוודאי חייבו עזרה רבה במיוחד מוערכת עזרה זו בסכום של **7,500 ₪**. אין מקום לפסוק בגין ראש נזק זה לתקופת העתיד.

36. **ניידות**: אף שמדובר בנזק מיוחד ולא הוצגו ראיות, נוכח תקופת הגיבוס הממושכת שבה סביר כי נזקקה לסיוע בניידות, ובשים לב לפגיעה בקרסול, נפסק סכום גלובאלי של **2,500 ₪** לעבר ולעתיד.

37. **כאב וסבל**: אף שהנכות אינה גדולה, הפגיעה שנגרמה היא משמעותית, בעיקר בשל מועד גרימתה – מייד לאחר לידת בתה הבכורה. בשקלול טיב הפגיעה, מועדה, הנכות שנותרה ויתר המרכיבים מועמד הפיצוי בראש נזק זה על סך **30,000 ₪**.

38. **סיכום הנזקים וניכויים**: סך נזקיה של התובעת עומד אפוא על סכום של **75,000 ₪**. מסכום זה יש להפחית, כאמור אשם תורם של 10% ומכאן שהסכום לפיצוי הוא **67,500 ₪**.

סוף דבר

39. התביעה מתקבלת. התובעת תשלם לנתבעת סך של 67,500 ₪ בתוספת שכ"ט עו"ד בסך 20% + מע"מ והוצאות משפט בסך 10,000 ₪. הסכומים ישולמו בתוך 30 יום ולאחר מועד זה ישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

ניתן היום, כ"ד ניסן תשע"ג, 04 אפריל 2013, בהעדר הצדדים.

רמי חיימוביץ 167237/09-54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן